

Takaraivo

Daniel Nylund

Katso tuoreempia kirjoituksiani; [Teoblogi](#)

Mies nojasi taaksepäin tuolillaan ja hieroi toisella kädellään päänsä takaosaa selittäessään: "Joo, kyllä minä periaatteessa ymmärrän olevani aika vihainen äidilleni, mutta kun minä en tunne mitään."

Kysyin missä hän piti kättään.

"Pääksi tätä on ainakin ennen kutsuttu."

"Mitä osaa päätä hierot puhuessasi?"

"???... Takaraivo."

"Eikö olekin mielenkiintoinen nimi? Jatka vain takaraivosi hieromista ja puhu samalla äidillesi ikäänkuin hän istuisi nyt sinua vastapäätä."

Vähän aikaa hän vielä jatkoi "ymmärtäväistä" selittelyään. Sitten hän lopetti, piti pitkän tauon, jonka aikana hänen poskensa alkoivat punottaa ja hengitys kiihtyä. Yhtäkkiä hän pomppasi pystyyn ja päästi mahtavan ärjäisyn. Ensimmäistä kertaa elämässään tämä aikuinen kiltti poika uskalsi tuntea kielletyt tunteensa, joita hän oli pantannut ruumiiseensa.

Ensimmäistä kertaa minäkin oivalsin, kuinka viisaan ja toden vihjeen tuo sana antoi. Raivo, jolle ei uskalla antaa sille kuuluvaa tilaa, ottaa sille kuulumattoman tilan. Jo muinaiset suomenkielen kehittäjät ovat ilmeisesti tienneet, että niska ja pään takaosa on varsin yleinen raivon varastointipaikka. Ehkä sitä juuri siksi alettiin kutsua takaraivoksi.

Toisilla padottu vihaisuus menee vielä ylemmäksi. Alkaa sananmukaisesti *"ottaa päähän."* Usein olen pyytänyt ryhmäläisiä kuuntelemaan äkkiä alkanutta päänsärkyä ja antamaan sille sanoja.

Hämmästyttävän usein kysymys on ollut padotusta vihasta ja hämmästyttävän usein päänsärky lakkaa, kun se mikä ottaa päähän saa tilaa tietoisuudessa ja sanallisen purkukanavan.

Kielletty vihaisuus tuntuu toimivan väkevänä patona muillekin tunteille. Kun pato murtuu sen takaa alkaa usein tulvia valtava määrä erisisältöisiä kyyneleitä. Usein tuntuu kuin kyyneleet olisivat sisäisen rakkauslähteen ensimmäisiä pisaroita. Niiden myötä pääsee paljon lähemmäksi todellisen sovinnon, anteeksiannon ja sydämellisen rakkauden kokemisen mahdollisuutta.